

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

ΑΡΥΕΣΤΗΜΕΝΗ, συντριμμένη ή Μάνταλεν Σμιθ, γύρισε τσακισμένη στο μεγάλο της. "Όλοι οι εξευτελισμοί που έρχομαι υποφέρει στο δικαστήριο, την είχαν εκνευρίσει και της είχαν γεμίσει απογοήτευση την καρδιά. Ήταν, αφάνταστο το μαρτύριό της. Υπογράφηκε μπροστά στην άριστοκρατία της Νέας Υόρκης να επαναλάβει άλλη μία φορά όλο το δράμα που είχε συνταράξει τη ζωή της.

Με δάκρυα στα μάτια είχε διηγηθεί τα τρομερά χρόνια που πέρασε ύστερα από το δεύτερο γάμο της, τους εξευτελισμούς της και τις ταπεινώσεις της. Οι δικαστές

μόλις συγκρατούσαν την κατάληξη τους γι' αυτό που μάθαιναν. Το άκροατήριο πάλι ξεσπούσε κάθε τόσο σ' αποδοκιμασίες, γελοίες με τις ανόητες ερωτήσεις των συνηθών της πολιτικής άγωγής και χειροκροτούσε την άμορφη Μάνταλεν. Ο πρόεδρος του δικαστηρίου άπλευσε κάθε τόσο ότι 'θ' άδειαζε την αίθουσα. Κι' έτσι με διαρκή επεισόδια και διακοπές είχε γίνει η πολύκροτη δική της «μίσση» Σμιθ, ή οποία κατάληξε στην άβωσσι της. Η Μάνταλεν ήθελε τώρα να ήσυχάσει. Να ξεχάσει όλο αυτό τον έφιάλη, που σαράντα τέσσερις μέρες βασάνιζε το μυαλό της. "Ήθελε να βυθιστεί σ' ένα, άτέλειωτο ύπνο σαν τον θάνατο. Να μην άκούει, να μη βλέπει, να μη νιώθει. "Α, είχε τόσο υποφέρει!

Με άρπά βήματα ανέθηκε τις σκάλες του μεγάρου της, πέρασε σιό χάλ και στάθηκε σαν μαρμαρωμένη. Οι ύπηρετες, για να δείξουν τη γαρά τους για το γυρισμό της, είχαν στολίσει όλο το σπίτι με δροσερά λουλούδια κι' είχαν παραταχθεί δεξιά κι' άριστερά στο χάλ με τις έπισημες λιβρές τους.

Η «μίσση» Μάνταλεν ζαλιόστηκε άπ' αυτή την εκδήλωση της άφοσίωσης. Συγκινημένη, σπληνίσθηκε σ' ένα έπιπλο για να μη πέσει. Δεν φανταζόταν ποτέ ότι αυτοί οι άνθρωποι, ύστερα από τη δολοφονία του «μίσση» Σμιθ, του κυρίου τους, θα εξακολούθουσαν να την σέβονται και να την αγαπούνε.

Εκείνη τη στιγμή ο γέρο οικονόμος του σπιτιού προχώρησε μ' έπισημο βήμα, της προσέφερε γονατίζοντας μια άμορφη άνθοδέσμη και φιλόνας το χέρι της που έτρεμε από τον πνετό, της έπτε:

—Δεχθήτε αυτά τα λουλούδια έκ μέρους των ανθρώπων που συμμερίζονται τη θλίψη σας. Η ζωή τους κι' η καρδιά τους σάς άνήκει. Φεοθήκατε όπως έπρεπε, σαν μια τίμια γυναίκα και σαν μια μητέρα που αγαπάει το παιδί της.

"Επειτα ή συγκίνησι των έκανε να μπεροδέμη τά λόγια του, ν' άρχισεν να τραυλίζει και να κοκκινίζει από τη ντροπή του. Η Μάνταλεν Σμιθ με δάκρυα στα μάτια έπρεσε στην άγκαλιά του κι' άρχισε να κλαίει νευρικά. "Όλη ή κόρασι κι' ή υπερπένησι των νεύρων της είχε ξεσπάσει σ' αυτή την ύστερική κρίσι. Η παρουσία του γέρο Τόμ, την είχε κάνει να θυμηθεί τά παιδικά χρόνια της, τους γονείς της, όλη την ευτυχισμένη ζωή της νεότητός της. Κι' έκλαιγε σαν μια μικρούλα, που της είχαν στερήσει τά παιγνίδια της ή που της είχαν σπάσει την πιο αγαπημένη της κοούκλα.

Κι' άλλήθως, μήπως ή μικρούλα ή Μάριον, δέν ήταν, μια πνετάμορφη κοούκλα; Μήπως το χαριτωμένο άγγελουδί της, το παιδί της δέν ήταν το πιο άμορφο κορίτσι της Νέας Υόρκης; Μήπως αυτό το άδωδο πλάσματάκι, την καρδιά της, δέν το είχαν σκοτώσει μπροστά στα μάτια της, χωρίς λόγι, χωρίς κανέναν όικτο:

Κι' ή Μάνταλεν έκλαιγε, έκλαιγε άδιάκοπα, γιατί καταλάθαινε ότι είχε χάσει για πάντα την ευτυχία της, τη γαρά της, και έακωνικά έγρασε τις ασθήσεις της. Οι ύπηρετες της ώδηγησαν με θλίψη στο διαμέριμά της κι' έτρεψαν στο τηλεφώνω για

να ειδοποιήσουν ένα γιατρό. "Έξω, είχε άρχει ή νύχτα. Η φωτεινές ρεκλάμες του Μπρουνγουάη άναθαν ή μία μετά την άλλη...

***

Η Μάνταλεν Σμιθ ήταν μια τραγική μητέρα. Η ιστορία της ήταν πολύ παράξενη. Είχε άρχει στη ζωή της μέσα στην πολυτέλεια για να πεταχθεί κατόπιν στο δρόμο, να παλαίψη με τη ζωή, να νικήσει και τέλος να πέσει σε μια τραγική άπογοήτευση.

Η «μίσση» Σμιθ ήταν κόρη ενός τραπεζίτη της Βοστώνης. Είχε άνατραφή μ' ένα σωρό δασκάλες και καθηγήτες κι' ή άμορφία της την είχε κάνει πασίγνωστη στις Ηνωμένες Πολιτείες. Σ' όλες τις φιλοάνθρωπικες γιορτές, σ' όλες τις έπιτροπές για την περιθαλί των άπόρων, έβλεπε κανείς να φιγουράρη τ' όνομά της. Γι' αυτό κι' οι φτωχοί τη λάτρευαν σαν την Παναγία κι' είχαν το θάρρος να της εξομολογούνται τις στενωρίες και τά βασάνια τους.

Μιά μέρα όμως ήρθε σαν θύελλα ή καταστροφή. Η άξίεσι του Χρηματιστηρίου άρχισαν να καταρкулούν σ' εξευτελιστικές τιμές κι' οι καταθέτες της Τραπεζής του πατέρα της άπέσυραν τις περιουσίες τους κι' έγιναν άφορημα να χρεωκοπήσουν.

Ο τραπεζίτης, μη μπορώντας ν' άντέξει σ' αυτό το χιούπημα της μοίρας, σέ μια στιγμή τρέλας, άνιστά τά μυαλά του κι' άμορφη Μάνταλεν έμεινε μόνη κι' άπρωστάτη στην κόσμο. Μά δέν έχασε το θάρρος της. Έγκατέλειψε το πατρικό της σπίτι, που δέν της άνηκε πια, κάθισε σ' ένα φτωχικό διαμέριμα της 40ής Λεωφόρου κι' άρχισε να εργάζεται ως υπάλληλος σε μια άλλη Τράπεζα της Βοστώνης.

"Όλοι οι παλιοί φίλοι της την είχαν έγκαταλείψει. Κι' αυτοί άκόμη οι άκουμασταί της, που ήταν τρελλά έρωτευμένοι με την... πιασά της, έκαναν τώρα δέν δέν την γνώρίζουν κι' ούτε καταδεχόντουσαν να την χαρηθήσουν. Η άμορφη Μάνταλεν, τους πρώτους μήνες ύπεφερε τρουερά άπ' αυτή την έγκατάλειψη. "Επειτα όμως άχισσε να συνηθίζει. Τώρα πια δέν ενδιαφερόταν για τίποτ' άλλο από τη δουλειά της και δέν σκεφτόταν ότι ήταν νέα κι' ότι είχε άνάγκη από έρωτα.

Πέρασαν έτσι δυό ολόκληρα χρόνια. Σ' αυτό το διάστημα ή Μάνταλεν είχε γίνει άκόμη πιο άμορφη κι' είχε άνακτήσει πάλι το θάρρος της για τη ζωή.

Τότε άκριώδως ένας συνάδελφός της τη ζήτησε σε γάμο.

—Ξέρω, της είπε, ότι είχατε ζήσει σε μια μυθώδη πολυτέλεια κι' ότι είχατε συνηθίσει μια πολύ καλύτερη ζωή. Μά ξέρω άκόμη ότι είσαστε ένα λογικό κορίτσι, που δέν ζή μόνο μ' άνομιήσεις κι' όνειρα. Σας αγαπάω και σάς παρακαλώ να γίνετε γυναίκα του κόσμου...

παιδί της στην άγκαλιά της, νόμιζε πως ήταν ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου. Μά ή ευτυχία τους δέν κράτησε πολύ. Ο "Εντιμόν, το άγαπημένο άντρας, άρρώσθησε βαρεια κι' ύστερα από λίγο πέθανε σ' ένα νοσοκομείο. Η Μάνταλεν έμεινε χήρα κι' έκλαιγε πικρά για την καινούργια δυστυχία της. Μά όλες ή θλίψεις ξεχνιούνται. "Ετσι ή άμορφη χήρα έπειτα από ένα χρόνο παντρεύεται πάλι, μ' αυτή τη φορά έναν άναθλόπουλο «βασιλέα» των κονσερβών της Νέας Υόρκης, τον Τζόν Σμιθ. Ο δεύτερος σύζυγός της δέν έμεινε καθόλου με τον πρώτο. Ήταν, ένας κτηνάθρωπος, που ενδιαφερόταν μόνο για τις κονσερβές του και τά κεφάλαιά του. "Όσοτο μερικές στιγμές θυμάται και τη

(Η συνέγεια εις την σελίδα 1005)

"Όταν κρατούσε το παιδί της στην άγκαλιά της, νόμιζε πως ήταν ή πιο ευτυχισμένη γυναίκα του κόσμου...

